

**RADA
PRO ROZHLASOVÉ A TELEVIZNÍ
VYSÍLÁNÍ**

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání

Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2

Tel.: + 420 274 813 830 / Fax: + 420 274 810 885

www.rrtv.cz

Jedn. identifikátor 322809-RRTV
Naše č. j. RRTV/2013/2020-kus
Sp. zn. RRTV/2019/572/kus
Zasedání Rady 2-2020/poř. č. 32
Vyřizuje: Analytický odbor
Datum, místo 29. ledna 2020, Praha

ROZHODNUTÍ

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada), jakožto ústřední správní úřad v rámci své kompetence dané ustanovením § 5 písm. f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) a dle § 60 odst. 7 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., rozhodla v řízení o přestupku vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dne 28. ledna 2020 takto:

- I. Obviněná společnost, provozovatel televizního vysílání, Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 41693311, sídlem Kříženeckého nám. 322, Praha 5, PSČ 152 00, se uznává vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustila odvysíláním pořadu *Moje zprávy* dne 16. června 2019 od 19:25 hodin na programu Televize Barrandov, resp. části nazvané *Národní divadlo na výletě*. Příspěvek obsahoval tvrzení ohledně fungování a nehospodárné činnosti Národního divadla, jež byla předkládána jako fakta, přičemž zainteresovaný subjekt nedostal prostor se k těmto domnělým faktům vyjádřit a celý případ byl prezentován jednostranně. Pořad tak neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.
- II. Za přestupek se pachatel v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 písm. b), ustanovením § 60 odst. 7 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb. a ustanovením § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., ukládá pokuta ve výši 250 000,-Kč. Pokuta je splatná ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí na účet 3754-19223001/0710, variabilní symbol 2019572
- III. V souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky, a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ukládá Rada obviněnému povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Úhrada nákladů řízení je splatná do pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí na účet č. 3711- 19223001/0710, variabilní symbol 2019572.

Odůvodnění:

Barrandov Televizní Studio a. s., je provozovatelem televizního vysílání programu Televize Barrandov šířeného prostřednictvím pozemních vysílačů v systému DVB-T na základě licence Sp. zn./Ident.: 2013/378/FIA/Bar, č.j.: FIA/2148/2013.

Rada na základě stížnosti č. j. RRTV/8910/2019-onz podrobila monitoringu pořad *Moje zprávy*, odvysílaný na programu Televize Barrandov dne 16. 6. 2019 od 19:25 hodin.

Na základě provedeného monitoringu bylo zjištěno, že v rámci pořadu Moje zprávy ze dne 16. 6. 2019 byla v 19:57 hodin odvysílána reportáž s názvem Národní divadlo na výletě. V rámci této reportáže zazněly následující výroky:

„Národní divadlo, námi milovaná instituce, otázkou je, jestli také milovaná teď. Ne ta instituce, ale to, co se tam děje.

Ředitel Národního divadla Jan Burian, tak se jmenuje. On proslul v uměleckých kruzích především tím, že jak to říci, je zastáncem takových neotřelých divadelních představení. A tak žádný div, že dnešní program Zlaté kapličky, tak se říká Národnímu divadlu, vypadá spíše jako vystřížený z deníku nějakého experimentálního divadla, než jako taková ta konzervativní důstojná divadelní scéna. Ale tak, vlastně proč ne, že jo, proč ne. Asi je i v pořádku, že megaúspěšná divadelní hra Sluha dvou pánů s Miroslavem Donutilem skončila a vystřídala ji Maryša v hypermoderním hávu, takhle to tam vypadá. Já nemám nic proti experimentálnímu divadlu, já ho mám docela rád, ale na to je tu přeci spousta jiných scén, ne? Ale, dobře, to je odpovědnost ředitele. Von by se měl zodpovídat z toho, že mu rok od roku chodí méně a méně diváků do divadla, na Ministerstvu kultury, on za to odpovídá, co já do toho budu mluvit. Loni zavítalo do jemu svěřeného divadla, do Národního divadla, jenom 514 tisíc diváků a v roce 2015 to bylo skoro 600 tisíc, což je teda docela dost velký pokles, více než patnáct procent. A rok před jeho nástupem do Národního chodilo ročně okolo 610 tisíc diváků. No, tak jo, to jsou čísla. Takže asi to někde na ministerstvu bude muset vysvětlovat. To ministerstvo je zřizovatelem toho divadla. Jo, aby zase, až budou vřeštit, že zasahují do umělecké svobody nebo podobně, to ne. To ministerstvo je zřizovatelem toho divadla, ministerstvo nemá co mluvit do toho, co se tam bude hrát, to je jasný, to je odpovědnost toho ředitele. A už vůbec nemá ministerstvo mluvit co do toho, když už nemá mluvit do toho, co se tam bude hrát, tak vůbec nemá mluvit do toho, kdo to bude hrát a podobně. To není jejich věc. Jejich věc je samozřejmě to, aby to divadlo fungovalo. No a z toho se tedy ten pan ředitel zodpovídat musí.

A až bude v tom vysvětlování, na tom ministerstvu, tak by mě taky zajímalo, zda voprawdu musí lístek na operu Aida, to jsem zjistil, stát víc než 1 300 korun. Jeden lístek do Národního na operu Aidu stojí 1 300 korun. Nebo zda na tuhle Maryšu musí stát vstupenka 500 korun. Nic ve zlým, jo ale jako, normální čtyřčlenná rodina, když půjde na operu, tak zaplatí jako voprawdu šest tisíc korun. Což teda, na to nemůže mít. Mě by to nevadilo, jenomže Národní divadlo, kromě peněz ze vstupenek samo sebou bere i dost peněz ze státního rozpočtu, to je logický, když ho zřizuje Ministerstvo kultury. Takže fakt těm cenám za ty lístky nerozumím. Ale ani tohle asi není to, co by měl šéf divadla úplně jako teď vysvětlovat. Tím je něco jiného. Poslouchejte.

Já jsem si našel v registru smluv, že si tenhle ten manažer koupil přesně před rokem za státní peníze, tedy za peníze Národního divadla, třicet osm lístků do světoznámý italský opery Teatro La Scala. La Scala, jedna z nejslavnějších operních scén světa. Slyšíte dobře. Přesně před rokem si téměř čtyřicet lidí z Národního divadla vyrazilo na výlet do Milána na operu do La Scaly za státní peníze. Aby případně veřejnost nebyla moc našťvaná, tak pan ředitel vyřešil smlouvu v registru po svém. Teda, tak nějak po veřejnoprávníku, jo. Tady jsem našel korespondenci k tomu. Ta korespondence a ta smlouva jo, vypadá takhle. Což je takovej, zdá se nešvar, že jo. Nejdřív Česká televize, teď Národní divadlo. Rozumíte. Státní instituce, který jsou buď zcela placeny z vašich daní, jako Česká televize, anebo z části placený z vašich daní, uveřejňují takovýhle smlouvy. Já prostě, já s tím mám prostě problém. Já bych tuhle zprávu, kritickou vůči tomu Národnímu divadlu jako nevysílal, kdyby v tom registru smluv nebylo tohle. Mě to hrozně štve. Za to by se nemusel stydět ani ředitel Český televize Dvořák, že jo. Blbý je, že když to začerňoval, tak to měl udělat pořádně. Italové si totiž nechali za vstupenky zaplatit ve dvou splátkách. Jedna část byla za vstupenky samotný a druhá část byla za sponzoring. Chápete. No jo, ale voni když to začerňovali, tak je nenapadlo, že to nesmějí dělat. Voni nesměj dávat sponzoring cizí operní scéně, La Scala v Miláně. Protože jsou příspěvková organizace. Národní divadlo je příspěvková organizace, státní organizace. A jako

taková, může poskytovat peněžní dary pouze z toho FKSP, tedy z Fondu kulturních a sociálních potřeb. Žádný jiný sponzoring dělat nemůže. A už vůbec ne divadlu La Scala, jo. Což se prostě tady nestalo. A já pana Buriana chápu. Když se totiž podíváte na tu smlouvu, tak díky malému sponzoringu získala delegace z Čech čtyřicet lidí třeba koktejl na uvítání nebo nákup v tamním obchodě se slevou.

A tak si tak říkám, že tady po zjištění televize Barrandov bude muset někdo vysvětlovat něco. A Jaromír Soukup má o dalšího nepřítele víc. Ale já za to nemůžu, já mám ty státní úředníky rád. Jenom nesměj dělat takovýhle věci, pak je přestanu mít rád a řeknu to v televizi. Takže mám vo dalšího kamaráda víc. Tak si pamatujte, že pan ředitel Národního divadla mě pravděpodobně o de dneška nemá rád a bude vřesťit, že jsem gauner a lump a měl bych z obrazovky zmizet. To já věřím, nebude první ani poslední, ale důvod, proč ho Jaromír Soukup nemá rád, je tohle. Stejně jako tohleto je jediný důvod, proč nemám rád generálního ředitele Český televize. Protože takovýhle smlouvy jsou lumpárna. Nejen ty smlouvy, ale to že je neuvěřejňujou. Tak.“

Není v možnostech ani kompetenci Rady ověřovat pravdivost výše uvedených skutkových tvrzení. V daném případě však moderátor neuvedl zdroje uvedených informací a především neposkytnul protistraně prostor na tato tvrzení reagovat. Informace tedy poskytl bez ověření a své kritické komentáře tudíž nezaložil na objektivních (přesných, faktických, nestranných) datech. Hlavní aktér příspěvku, ředitel Národního divadla Jan Burian, neměl, stejně jako další zástupci státní příspěvkové organizace, možnost domnělá fakta komentovat.

Úkolem Rady je dohlížet mj. na to, zda provozovatel poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Lze konstatovat, že se tak v rámci daného pořadu nestalo, jelikož divák obdržel pouze jednostranné informace, které nebyly jakkoliv korigovány názorovými oponenty. Hlavním záměrem moderátora bylo přesvědčit diváky o tom, že Národní divadlo pod dohledem Jana Buriana utrácí peníze za zbytečné výlety pro své zaměstnance (ostatně připomeňme samotný název příspěvku „Národní divadlo na výletě“), klesá mu návštěvnost a představuje pochybné experimentální hry, které do podobné instituce nepatří.

Divák si v daném případě nemohl na probírané téma utvořit vlastní názor, neboť informace uvedené v předmětném pořadu byly prezentovány takovým způsobem, aby jejich interpretace vyzněla jednoznačně ve prospěch názoru obviněného, který tak diváku upřel právo na objektivní a vyvážené informace. Již samotná koncepce pořadu *Moje zprávy* předpokládá, že moderátor pořadu zná pravdu a tuto posléze divákům prezentuje. Tato skutečnost je o to závažnější, že pořad byl věnován společensky významnému tématu, jehož aktérem byla významná kulturní instituce. Pořad navíc obsahoval řadu skutkových tvrzení, nikoliv pouze hodnotící komentáře, které nemohou být rozporovány dokazováním jejich nepravdivosti.

Pořad *Moje zprávy* patří mezi publicistické pořady. Rada již dříve na svém 19. zasedání v roce 2018 konstatovala, že pořad *Moje zprávy* nesplňuje kritéria zpravodajského pořadu, resp. že tento pořad nelze považovat za zpravodajský. Přestože je nutné přistupovat k publicistice volněji, na požadavky objektivity a vyváženosti nelze zcela rezignovat, a to zvláště ne v případě, kdy v příspěvku zazněla řada skutkových tvrzení, k nimž nemá protistrana šanci se vyjádřit. Rada si je této skutečnosti vědoma a při hodnocení pořadu ji zohledňuje. Ačkoliv jsou i dle judikatury na tento typ pořadů kladeny jiné požadavky než na pořady zpravodajské, je povinností provozovatele i v případě publicistických pořadů dodržovat zásady objektivity a vyváženosti. I publicistický příspěvek totiž musí v případě, kdy zazní skutková tvrzení (zvláště typu, který byl přítomen v inkriminovaném příspěvku), dát nějakým způsobem možnost protistraně reagovat.

Pojmy objektivita a vyváženost jsou neurčité právní pojmy. Rada má však za to, že objektivita a vyváženost jsou pojmy běžně užívané a relativně snadno srozumitelné a jejich obsah lze považovat za obecně známý, nicméně Rada interpretuje pojem objektivní jako věcný, nestranný, nepředpojatý, neutrální, správný, úplný,

přesný, předmětný, držící se faktů. Principy objektivit a vyváženosti tak zpravidla jsou fakticita a nestrannost, přičemž fakticity se dosahuje věcnou správností a relevancí (významností) a nestranností vyvážeností a neutralitou.

Rada obviněnému nevytýká téma prezentované v pořadu, ani skutečnost, že je téma divákům prezentováno z jiného úhlu pohledu, než jak je prezentováno v jiných médiích. Provozovatel je však povinen umožnit na vyřčená tvrzení reagovat protistraně, což se v pořadu Moje zprávy odvysílaném dne 16. června 2019 nestalo. Diváku byly naopak prezentovány pouze jednostranné informace, jež nebyly jakkoliv korigovány protistranou. Informace uvedené v pořadu tak byly diváku předloženy jako fakta bez uvedení oponentních názorů.

Dle § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.

Dle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. se provozovatel vysílání dopustí přestupku tím, že neplní povinnosti dle § 31 odst. 2 tohoto zákona.

Dle § 60 odst. 7 lze za přestupek podle § 60 odst. 1 tohoto zákona uložit pokutu od 5 000 do 2 500 000 Kč.

V této souvislosti je rovněž třeba konstatovat, že se nejedná o první typově obdobné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Na porušení tohoto ustanovení byl provozovatel upozorněn, konkrétně upozorněním ze dne 4. září 2018, sp. zn. RRTV/2018/856/rud, které bylo provozovateli doručeno 1. října 2018 a v němž Rada provozovatele upozornila na porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustil odvysíláním pořadu Kauzy Jaromíra Soukupa na téma hospodaření České televize ve dnech 7. března 2018 od 21:25 hod, 14. března 2018 od 21:25 hod a 21. března 2018 od 21:25 hod na programu Televize Barrandov. V pořadu byl na značné ploše prezentován výhradně názor jediného účinkujícího na téma pořadu, aniž by byl dán prostor pro oponentní názor. Provozovatel tedy neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Rada provozovateli stanovila lhůtu k nápravě 7 dní ode dne doručení předmětného upozornění.

Na základě výše uvedených skutečností Rada dospěla k závěru, že odvysíláním předmětného pořadu mohlo být ze strany obviněného porušeno ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb.

S ohledem na shora uvedené Rada na svém 13. zasedání konaném ve dnech 23. a 24. července 2019 rozhodla zahájit s provozovatelem vysílání Barrandov Televizní Studio a.s., IČ: 41693311, sídlem Kříženeckého nám. 322, 15200 Praha 5, (dále „obviněný“), řízení o přestupku z moci úřední pro možné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se mohl dopustit odvysíláním pořadu Moje zprávy dne 16. června 2019 od 19:25 hodin na programu Televize Barrandov, resp. části nazvané Národní divadlo na výletě. Příspěvek obsahoval tvrzení ohledně fungování a nevhodných činností Národního divadla, jež byla předkládána jako fakta, přičemž zainteresovaný subjekt nedostal prostor se k těmto domnělým faktům vyjádřit a celý případ byl prezentován jednostranně. Pořad tak neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.

Vyjádření obviněného

Rada dne 17. září 2019 obdržela pod č. j. RRTV/11069/2019-vra vyjádření obviněného, který uvedl následující:

Účastník řízení v první řadě podotýká, že správní orgán nesprávně posoudil ustanovení právního předpisu, pro jehož porušení s účastníkem řízení zahájil. Ustanovení 31 odst. 2 ZRTV totiž, na rozdíl od § 31 odst. 3

ZRTV, obsahuje pouze obecnou povinnost vysílatele poskytovat objektivní a vyvážené informace v rámci vysílání jako celku, která z povahy věci nemůže být uplatněna bezvýhradně na každý program, ale pouze na ty, kde je to jak objektivně možné, tak daná povinnost současně není upravena speciální normou.

Vzájemný poměr těchto dvou ustanovení je však právě vztah speciality, kdy na vysílání jako celek dopadá obecně formulované pravidlo odstavce druhého, přičemž pro zpravodajské a politicko-publicistické pořady se uplatní odstavec třetí. Správní orgán přitom sám uvádí, že „*Pořad Moje zprávy patří mezi publicistické pořady*“. Správní orgán si však nemůže libovolně zvolit, kterou normu v právním řádu obsaženou na určité jednání aplikuje, ale je povinen postupovat v tomto ohledu v souladu se zákonem, judikaturou a obecnými právními principy.

Nejvyšší správní soud ostatně k této problematice zaujímá konstantní postoj, který vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 29. 8. 2007, č. j. 4 As 81/2006-108 následujícím způsobem:

„Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro správné posouzení věci je důležité nejprve učinit závěr o tom, o jaký typ pořadu se jednalo, neboť to má bezesporu vliv na posouzení, zda ke správnímu deliktu vůbec došlo. Pojem objektivnosti a vyváženosti informací je použit jak v ustanovení § 31 odst. 2, tak v ustanovení § 31 odst. 3 zmíněného zákona s tím, že odst. 2 se vztahuje na poskytování informací v rámci vysílání, tudíž na všechny typy programů, na které lze kritéria objektivnosti a vyváženosti vztáhnout.“

Účastník řízení v souladu s výše uvedeným shrnuje, že správní orgán s ním zahájil řízení pro porušení ustanovení ZRTV, které na uvedený případ vůbec nedopadá. Bez ohledu na skutečnost, že správní řízení s účastníkem vůbec zahájeno být nemělo, však účastník řízení dále poskytuje svá vyjádření k tvrzenému porušení předmětného ustanovení, neboť je přesvědčen, že k němu nedošlo a z uváděných důvodů ani dojít nemohlo.

Správní orgán staví svou stručnou argumentaci na dvou nosných myšlenkách, a to že moderátor, resp. účastník řízení, neuvedl zdroje svých informací, a dále že neposkytl protistraně prostor se vyjádřit.

K prvnímu je třeba uvést, že mluvený projev v televizním pořadu, na rozdíl například od psaného článku, nedisponuje poznámkami pod čarou, nebo hyperlinky. Požadavek správního orgánu formulovaný podobným způsobem je nejen co do své reálné proveditelnosti absurdní, ale také v rozporu s konstantní judikaturou soudů, jako např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č.j. 7 As 36/2012-24:

„Nelze přitom klást požadavek, aby samotná reportáž obsahovala všechny informace pro ověření pravdivosti veškerých tvrzení v ní obsažených; tedy aby bylo každé tvrzení v samotné reportáži zdůvodněno, jak zřejmě požaduje stěžovatelka (RRTV, pozn.). Naplnění znaků skutkové podstaty musí prokázat stěžovatelka a této povinnosti se nemůže zbavit požadavkem, aby provozovatel vysílání vždy předem v reportáži uvedl veškeré skutečnosti prokazující pravdivost v reportáži obsažených tvrzení. Takový požadavek je nejen neopodstatněný, ale také mnohdy nespílitelný s ohledem na omezený prostor v rámci reportáží.“

Pokud by se stěžovatelka domnívala, že označení „šedá eminence“ nebo „kmostr ODS“ byla užita neoprávněně, musela by vzhledem k jejich popisnému charakteru přistoupit k posouzení jejich pravdivosti. Jelikož tak stěžovatelka ve svém rozhodnutí neučinila a dospěla k závěru, že užití těchto pojmů v reportáži narušilo její objektivitu a vyváženost, nemá tento závěr oporu ve správním spise a provedeném dokazování.“

Správní orgán v této souvislosti také obviňuje účastníka řízení, že „*informace (v Pořadu) poskytl bez ověření*“, aniž by tuto svou domněnku doprovodil byť jen náznakem dokazování nebo jakékoliv úvahy toto

obvinění vysvětlující. V oblasti správního trestání přitom nelze vycházet z pouhých domněnek a názorů správního orgánu, ale z najisto a bezpečně prokázaných skutečností, čehož správní orgán v daném případě nedostál.

Dle názoru správního orgánu „*publicistický příspěvek musí v případě, kdy zazní skutková tvrzení ... dát nějakým způsobem možnost protistraně reagovat*“. K tomu je však třeba uvést, že tato konstrukce popírá samotnou koncepci rozdílu mezi fakty a názory (v tomto případě názory protistrany).

Skutkové tvrzení totiž z povahy věci není názorem, který může být sám o sobě libovolný; skutkové (*faktické*) tvrzení totiž může být pouze pravdivé či nepravdivé. Konstrukce správního orgánu, požadující vyjádření domnělé protistrany (za kterou správní orgán považuje každou zainteresovanou osobu či subjekt) ve vztahu ke skutkovým tvrzením by, aplikována plošně, vedla k absurdním závěrům, kdy k jakékoliv skutečnosti zmiňované ve vysílání by musel být přizván každý subjekt mající s ní alespoň vzdáleně něco společného, aby se též k tématu vyjádřil (kupříkladu ke zprávě o tom, že nedaleko hořící haly za Prahou lehl popelem lán pole, současně přinejmenším zástupce hasičů, majitel předmětné haly i pole). Ostatně i v diskuzních pořadech, ve kterých zaznívají primárně názory, bývají málokdy zastoupeni všichni, kterých se projednávaná témata v celé své šíři dotýkají; nezřídka naopak jejich účastníci zastávají pozice shodné či velmi podobné. Úvaha správního orgánu o jednostrannosti Pořadu je tudíž nesprávná.

Správní orgán dále uvádí, že „*Divák si v daném případě nemohl na probírané téma utvořit vlastní názor, neboť informace uvedené v předmětném pořadu byly prezentovány takovým způsobem, aby jejich interpretace vyzněla jednoznačně ve prospěch názoru obviněného*“. Účastník řízení vychází z toho, že průměrný divák má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory, a tedy se neztotožňuje se vším, co z obrazovky zazní. Jinými slovy se nejedná o člověka zcela prostého samostatného, kritického uvažování. Pokud měl správní orgán v tomto bodě na mysli nějakou na mysli nějakou konkrétní (skupinu) diváků, neuvádí každopádně pro podporu své úvahy žádné důkazy.

Účastník řízení v souladu s výše uvedeným shrnuje, že správní orgán nepředkládá ucelené úvahy, které by vedly k závěru, že neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Naopak, argumenty správního orgánu jsou toliko spekulativního rázu, jelikož nejsou podloženy žádnými relevantními důkazy, popřípadě jsou věcně nesprávné. Účastníkovi řízení tedy nezbyvá než konstatovat, že se žádného porušení svých povinností nedopustil.

Účastník řízení dále zdůrazňuje, že podle § 31 odst. 1 ZRTV má provozovatel vysílání právo vysílat programy svobodně a nezávisle. Do jejich obsahu lze zasahovat pouze na základě zákona a v jeho mezích. Svobodná média, jejichž úloha je v demokratické společnosti zcela klíčová, musí být proti takovým zásahům chráněna.

Účastník řízení se domnívá, že postihování Pořadu by dle § 31 odst. 1 ZRTV představovalo nepřipustný zásah do ústavně zaručené svobody projevy projevu a nezávislosti obsahu vysílání, kterou toto ustanovení garantuje. Svoboda projevu v sobě zahrnuje i sdělování negativních informací a myšlenek, které mohou být přijímané záporně, a to zejména v pořadech tohoto charakteru. Svoboda projevu taktéž zahrnuje možnost určité míry nadsázky či zkratky.

Sankcionování účastníka řízení by tak bylo způsobilé zasáhnout do svobody projevu účastníka řízení jakožto sdělovacího prostředku, neboť je v rozporu s čl. 1, 2 odst. 3 a s čl. 17 Listiny základních práv a svobod, resp. s čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR a dále v rozporu s čl. 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje svobodu zastávat názory a právo rozšiřovat informace a myšlenky.

Účastník řízení v souladu s výše uvedeným shrnuje, že postihování vysílání Pořadu zároveň zasahuje do svobody projevu a plurality médií, která je v demokratické společnosti nezbytná.

Závěrem účastník řízení uvádí, že účelem Pořadu je předkládat divákovi složité kauzy, které se odehrávají ve společnosti a o nichž běžná média mlčí. Tyto kauzy se snaží sdělovat srozumitelným způsobem, tak, aby o nich byl divák informován a mohl si na základě předkládaných údajů a spojitostí vytvořit svůj vlastní, kritický názor.

S ohledem na popsané skutečnosti je účastník řízení přesvědčen o tom, že jeho jednání nepředstavuje porušení zásady objektivit a vyváženosti, natož porušení zákonné povinnosti, které mu je kladeno za vinu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti účastník řízení navrhuje, aby správní orgán rozhodl tak, že se zahájené správní řízení zastavuje.

Další postup v řízení o přestupku

Rada na svém 20. zasedání konaném dne 3. prosince 2019 provedla důkaz zhlédnutím záznamu pořadu Moje zprávy, resp. jeho části nazvané Národní divadlo na výletě, odvysílané dne 16. června 2019 od 19:25 hodin na programu Televize Barrandov.

Dne 20. prosince 2019 bylo obviněnému doručeno oznámení o doplnění spisu a ukončení dokazování a byla mu stanovena lhůta k závěrečnému vyjádření a případnému doplnění podkladů 15 dní ode dne doručení předmětné výzvy. Obviněný ve stanovené lhůtě dále nezareagoval.

Rada se projednáním samotné věci zabývala na svém 2. zasedání konaném ve dnech 28. a 29. ledna 2020 a dospěla k následujícím závěrům:

Obviněný uvádí, že Rada nesprávně posoudila ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., které dle obviněného obsahuje pouze obecnou povinnost provozovatele poskytovat objektivní a vyvážené informace v rámci vysílání jako celku. Dle obviněného měla Rada zahájit řízení o přestupku dle § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., jež je vůči ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. ve vztahu speciality. Tento argument však ve světle judikatury neobstojí.

Dle rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 10A 123/2019-34 ze dne 17. října 2019 „méně přísné požadavky ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání musí naplňovat všechny pořady, u kterých posuzování objektivit a vyváženosti pojmově přichází v úvahu, a tedy i pořady zpravodajského a publicistického typu; přísnější požadavky uvedené v § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání znamenají pro zpravodajské a publicistické pořady nadstavbu, která je ale obecné povinnosti k objektivitě a vyváženosti nezbavuje. Pokud se tedy žalovaná rozhodne, že bude provozovatele sankcionovat za porušení obecných požadavků dle § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání při vysílání zpravodajského či publicistického pořadu, neboť má za to, že zvláštní zájem na ochraně svobodné soutěže politických sil chráněný v § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání nebyl dotčen, postupuje v souladu se zákonem. Žalobkyně se tedy nemůže domáhat toho, aby na ni byl aplikován přísnější standard § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání, pokud žalovaná její jednání postihla jen podle méně přísného § 31 odst. 2 téhož zákona.“

Ve světle shora citovaného rozsudku je tedy zřejmé, že Rada v dané věci postupovala v souladu se zákonem a rovněž judikaturou, když s obviněným zahájila řízení o přestupku dle ustanovení § 31 odst. 2

zákona č. 231/2001 Sb. pro porušení obecných požadavků, jež toto ustanovení klade na zpravodajské a publicistické pořady.

Obviněný dále rozporuje argument Rady, že moderátor v pořadu neuvedl zdroj informací a tento požadavek považuje za „absurdní“, neboť mluvený projev v televizním pořadu nedisponuje na rozdíl od psaného textu poznámkami pod čarou, nebo hyperlinky. Obviněný zároveň uvádí, že Rada vychází z pouhých domněnek, že moderátor pořadu uvedl informace v pořadu bez ověření, nikoliv z najisto a bezpečně prokázaných skutečností.

Je zřejmé, že mluvený projev v televizním vysílání je ze své povahy odlišný od psaného textu. Tato skutečnost však obviněnému v žádném případě neznemožňuje uvést zdroj informací, z něhož čerpal. Uvádění zdroje informací patří k žurnalistickým rutinám, které jsou standardem prokazujícím respekt k zásadám objektivitě a vyváženosti. Zdroj informací je v daném případě o to podstatnější, že informace prezentované v pořadu byly divákům předloženy jako fakta tak, aby jejich interpretace vyzněla jednoznačně ve prospěch názoru obviněného. Rada přitom po obviněném nepožaduje, aby přímo v pořadu prováděl rozsáhlá dokazování pravdivosti jednotlivých výroků, nýbrž aby mimo jiné umožnil na uvedená tvrzení reagovat protistranu a umožnil tak divákům získat informace o dané problematice v celém spektru a utvořit si tak na věc vlastní názor.

Dle obviněného požadavek Rady, aby měla protistrana možnost reagovat na skutková tvrzení prezentovaná v pořadu „*popírá samotnou koncepci rozdílu mezi názory a fakty*“, neboť skutkové tvrzení může být pouze pravdivé a nepravdivé. Dle obviněného by tento požadavek vedl k „*absurdním závěrům, kdy k jakékoliv skutečnosti zmiňované ve vysílání by musel být přizván každý subjekt mající s ní alespoň vzdáleně něco společného, aby se též k tématu vyjádřil (kupříkladu ke zprávě o tom, že nedaleko hořící haly za Prahou lehl popelem lán pole, současně přinejmenším zástupce hasičů, majitel předmětné haly i pole)*.“

Uvedená argumentace obviněného svědčí o jeho nízké orientaci v celé koncepci žurnalistické práce, což je závažné, jelikož pro mediální trh připravuje řadu publicistických pořadů, které by měly respektovat elementární pravidla, která se vyučují již v prvním semestru mediálních studií. Tedy měly by je respektovat, pokud chtějí vyhovět požadavkům zákona. Povinnost dodržovat zásady objektivitě a vyváženosti, formulovaná zákonem o vysílání, vychází právě ze standardů profesionální a etické žurnalistiky. Tyto standardy jsou, kromě skript žurnalistiky a odborné literatury, detailně osvětleny například v národních a nadnárodních kodexech žurnalistické práce profesních organizací žurnalistů. Z vyjádření provozovatele se jeví, jako by tyto standardy neznal, či se je rozhodl ignorovat.

I provozovateli by patrně mělo být zřejmé, že je rozdíl mezi příkladem „*hořící haly za Prahou*“ a tvrzeními obviněného, které mimo jiné obviňují Národní divadlo, resp. jeho ředitele, z nehospodárného nakládání s prostředky ze státního rozpočtu. Zatímco v případě informování o „požáru haly“ se jedná o pouhé informování o události, které nemá potenciál poškodit reputaci a pověst jiného subjektu, v případě nařčení z nehospodárného nakládání s finančními prostředky jde o závažná skutková tvrzení, jež mají potenciál poškodit dobré jméno třetí osoby, v daném případě Národního divadla a jeho představitelů, a z hlediska dodržení standardů objektivitě a vyváženosti, a tedy i práv diváků, je požadavek na poskytnutí prostoru k vyjádření protistrany zcela relevantní a nezbytný.

Požadavek objektivitě a vyváženosti přitom neznamená zákaz mít na danou problematiku vlastní názor, ani tento subjektivní názor a skutková tvrzení prezentovat, avšak znamená povinnost vedle těchto informací divákům předložit zároveň argumenty protistrany či zainteresovaných subjektů tak, aby si divák mohl ověřit relevanci, správnost a pravdivost prezentovaných informací a mohl si tedy utvořit svůj vlastní názor na danou problematiku. Základním požadavkem na dodržení objektivitě a vyváženost pak jsou pravdivost,

úplnost a nezaujatost prezentovaných informací, což mimo jiné judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. prosince 2007, sp. zn. 5 As 11/2007-63.

Obviněný vychází z toho, že „průměrný divák má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory, a tedy se neztotožňuje se vším, co z obrazovky zazní. Jinými slovy se nejedná o člověka zcela prostého samostatného, kritického uvažování.“ Tento přístup obviněného ve svém důsledku znamená, že divák by měl k publicistickým pořadům Televize Barrandov přistupovat natolik kriticky, že bude předpokládat, že ne všechny informace, které jsou mu předkládány, jsou pravdivé. Tato konstrukce vede k absurdnímu závěru, že kritické uvažování diváka je zásadním prvkem objektivnosti a vyváženosti a provozovatel namísto, aby plnil svojí zákonnou povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace, vychází z předpokladu, že divák si z vysílání sám vybere informace, které jsou relevantní a pravdivé.

Objektivita a vyváženost jsou neurčité právní pojmy, jejichž obsah a rozsah se může měnit v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu a zákonodárce vytváří správnímu orgánu prostor, aby tyto neurčité pojmy definoval a zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod takový neurčitý právní pojem. Rada tuto skutečnost bere při svém rozhodování na vědomí a uznává, že pojmy objektivita a vyváženost jsou neurčité právní pojmy. Rada má však za to, že objektivita a vyváženost jsou pojmy běžně užívané a relativně snadno srozumitelné a jejich obsah lze považovat za obecně známý, nicméně Rada interpretuje pojem objektivní jako věcný, nestranný, nepředpojatý, neutrální, správný, úplný, přesný, předmětný, držící se faktů. Principy objektivnosti a vyváženosti tak zpravidla jsou fakticita a nestrannost, přičemž fakticity se dosahuje věcnou správností a relevancí (významností) a nestranností vyvážeností a neutralitou.

Rada při svém výkladu ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., vychází ze svého odborného rozhodování (Rada je odborným nezávislým ústředním správním orgánem), ze znalosti teoreticko-vědních východisek mediálních studií a z bohaté judikatury zejména správních soudů. I na základě tohoto je Radě zřejmé, že *dle odborné literatury lze pak zásadou objektivnosti rozumět znak zpravodajství, „které se pokouší věcně, nestranně a nemanipulativně oddělit zprávu od komentáře“.* Ústřední charakteristikou takového postupu je *„zásadní ověřování pravdivosti výpovědí“.* Zásada objektivnosti předpokládá referování bez emocí a používání neutrálních výrazů (Michael Kunczik: *Základy masové komunikace, Karolinum, Praha, 1995, s. 111*).

Obviněný zdůrazňuje, že podle § 31 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. má provozovatel vysílání právo vysílat programy svobodně a nezávisle. Do jejich obsahu lze zasahovat pouze na základě zákona a v jeho mezích. Svobodná média, jejichž úloha je v demokratické společnosti zcela klíčová, musí být proti takovým zásahům chráněna.

Obviněný se domnívá, že *„postihování Pořadu by dle § 31 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. představovalo nepřijatelný zásah do ústavně zaručené svobody projevu a nezávislosti obsahu vysílání, kterou toto ustanovení garantuje. Svoboda projevu v sobě zahrnuje i sdělování negativních informací a myšlenek, které mohou být přijímané záporně, a to zejména v pořadech tohoto charakteru. Svoboda projevu taktéž zahrnuje možnost určité míry nadsázky či zkratky.“*

Sankcionování účastníka řízení by tak dle obviněného bylo *„způsobivé zasáhnout do svobody projevu účastníka řízení jakožto sdělovacího prostředku, neboť je v rozporu s čl. 1, 2 odst. 3 a s čl. 17 Listiny základních práv a svobod, resp. s čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR a dále v rozporu s čl. 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje svobodu zastávat názory a právo rozšiřovat informace a myšlenky. Obviněný řízení v souladu s výše uvedeným shrnuje, že postihování vysílání Pořadu zároveň zasahuje do svobody projevu a plurality médií, která je v demokratické společnosti nezbytná.“*

V této souvislosti lze konstatovat, že Ústavní soud v nálezu sp. zn. I.ÚS 4035/14 uvedl, že svoboda slova může být omezena za účelem ochrany nezbytných požadavků pro vedení informované, demokratické diskuse o věcech veřejného zájmu, čili jinými slovy, že je v souladu s ústavními právy, pokud Rada dle své pravomoci dohlíží nad zachováním objektivitu a vyváženosti publicistických pořadů (a tím i informovanost diváků o věcech veřejného zájmu) a v případě, že shledá rozpor, je oprávněna omezit právo provozovatele na svobodu projevu.

Rovněž lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2012, č.j. 6 Aps 3/2012 – 57, kde soud uvedl, že svoboda projevu může být omezena s ohledem na práva a svobody jiných, především ve vztahu k fungování politického života, tedy ve vztahu k veřejnému dění a informování o něm, a že televizní, respektive rozhlasové zpravodajství je stále nejnázornějším dostupným zdrojem informací pro širokou veřejnost a že televize je stále médiem oslovujícím potenciálně stále nejširší okruh veřejnosti.

S tím souvisí i povinnosti provozovatelů televizního vysílání při tvorbě zpravodajství a publicistiky jako hlavních informačních zdrojů veřejnosti (k řečenému opět viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Aps 3/2012 – 57). Princip objektivního a vyváženého informování je ostatně právní teorií považován sám o sobě za chráněný Listinou základních práv a svobod a vyvozený přímo z čl. 17 tohoto významného dokumentu, a to v souladu s článkem 4 odst. 4 Listiny. (...) *Zejména princip pravdivého a objektivního zpravodajství staví média do role jakýchsi vedlejších adresátů práva na informace.* (MORAVEC, O. *Svoboda médií v kolizi s právy třetích osob.* Brno, 2006. 140 s. Rigorózní práce. Masarykova univerzita v Brně, Právnická fakulta, Katedra ústavního práva a politologie. S. 25 a 26.) A právě ochrana objektivního a vyváženého informování veřejnosti je poskytována zákonem č. 231/2001 Sb. a povinnostmi v něm stanovenými, nad jejichž dodržováním dohlíží Rada pro rozhlasové a televizní vysílání.

Ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., stejně jako celá řada dalších ustanovení zákona o vysílání, směřuje k ochraně práv druhých, tedy diváků. Dle článku 17 Listiny svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Svoboda projevu byla omezena zákonem č. 231/2001 Sb., a to z důvodu ochrany práv druhých, tj. televizních diváků, kteří mají právo na to, aby jim byly poskytovány objektivní a vyvážené informace.

Závěrem účastník řízení uvádí, že *„účelem Pořadu je předkládat divákovi složité kauzy, které se odehrávají ve společnosti a o nichž běžná média mlčí. Tyto kauzy se snaží sdělovat srozumitelným způsobem, tak, aby o nich byl divák informován a mohl si na základě předkládaných údajů a spojitostí vytvořit svůj vlastní, kritický názor.“*

Rada obviněnému nevytýká zvolené téma pořadu, naopak považuje za příhodné diváky informovat o aktuálních otázkách veřejného dění. Stejně tak Rada nepovažuje za špatné, pokud je téma pořadu nabídnuto divákům v jiném světle, než jak jsou zvyklí z jiných médií, či že pořad podporuje kritické uvažování diváků. Problematický je však v daném případě fakt, že divákům byla prezentována tvrzení ohledně fungování a nehospodárné činnosti Národního divadla, jež byla předkládána jako fakta, přičemž zainteresovaný subjekt nedostal prostor se k těmto domnělým faktům vyjádřit a celý případ byl prezentován jednostranně. Divákům tedy bylo odepřeno právo, aby jim byly poskytovány objektivní a vyvážené informace, na jejichž základě by si na danou problematiku mohli utvořit vlastní názor.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Rada dospěla k závěru, že odvysíláním předmětného pořadu došlo k porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb.

Podmínka předchozího upozornění na porušení zákona dle ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb.

Dále se Rada zabývala tím, zda byla splněna podmínka pro uložení pokuty dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., tedy zda již byl provozovatel v minulosti upozorněn na typově obdobné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb.

Pokud Rada dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. zjistí, že provozovatel vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej na porušení předmětného ustanovení a stanoví mu lhůtu k nápravě, která musí být v souladu s ustanovením § 59 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. přiměřená charakteru porušené povinnosti.

Provozovatel již byl ze spáchání typově shodného přestupku uznán vinným, konkrétně upozorněním ze dne 4. září 2018, sp. zn. RRTV/2018/856/rud, které bylo provozovateli doručeno 1. října 2018 a v němž Rada provozovatele upozornila na porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustil odvysíláním pořadu Kauzy Jaromíra Soukupa na téma hospodaření České televize ve dnech 7. března 2018 od 21:25 hod, 14. března 2018 od 21:25 hod a 21. března 2018 od 21:25 hod na programu Televize Barrandov. V pořadu byl na značné ploše prezentován výhradně názor jediného účinkujícího na téma pořadu, aniž by byl dán prostor pro oponentní názor. Provozovatel tedy neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Rada provozovateli stanovila lhůtu k nápravě 7 dní ode dne doručení předmětného upozornění.

Typová shodnost předchozího upozornění a nyní projednávaného případu tak, jak ji vyžaduje stávající judikatura Nejvyššího správního soudu, je zjevná. V obou případech došlo k prezentování jediného, subjektivního pohledu na probírané téma, aniž by byl dán prostor pro oponentní názor, respektive pro vyjádření strany, která byla v pořadu kritizována; pořad prezentoval jasný, předem stanovený, předpojatý postoj snažící se ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců.

Rada tedy konstatovala, že podmínka pro uložení pokuty dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., byla splněna a předchozí rozhodnutí o přestupku pro porušení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. naplňuje znaky typové shodnosti s nyní projednávaným případem tak, jak vyžaduje aktuální judikatura.

Dle § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.

Dle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. se provozovatel vysílání dopustí přestupku tím, že neplní povinnosti dle § 31 odst. 2 tohoto zákona.

Dle § 60 odst. 7 lze za přestupek podle § 60 odst. 1 tohoto zákona uložit pokutu od 5 000 do 2 500 000 Kč.

Dle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., při určení druhu a výměry správního trestu za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží také k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Dále přihlíží ke stanovisku věcně příslušného samoregulačního orgánu uvedeného v seznamu samoregulačních orgánů, obdrží-li toto stanovisko písemně do 10 pracovních dnů ode dne zahájení řízení.

Povaha vysílaného programu

Předmětný pořad Moje zprávy, respektive část s názvem Národní divadlo na výletě byla odvysílána na televizním programu Televize Barrandov. Konkrétní údaje o sledovanosti pořadu dne 16. června 2019 nemá Rada v rámci řízení o přestupku k dispozici, nicméně z vlastní správní praxe je známo, že program Televize Barrandov, jehož provozovatelem je společnost Barrandov Televizní Studio a.s, dosahuje,

v porovnání s ostatními celoplošnými plnoformátovými programy, nižších hodnot sledovanosti a není na mediálním trhu dominantním či významněji úspěšným. Na druhé straně je třeba vzít v potaz, že pořad *Moje zprávy* byl odvysílán v čase před 20. hodinou, tedy v období tzv. prime-timu, kdy je obecně sledovanost jakéhokoli televizního programu nejvyšší. Rovněž je třeba zohlednit, že program *Televize Barrandov*, jak již bylo zmíněno, je programem celoplošným (tzn. jeho vysílání může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70% obyvatel České republiky) a programem plnoformátovým (tj. takovým, který obsahuje pořady různého zaměření a témat, zejména pořady zpravodajské, filmové a zábavné, a který není zaměřen pouze na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy). Je tedy třeba diferencovat mezi provozovateli neplnofomátových programů (které jsou zaměřeny pouze na úzce vymezený segment diváků) a provozovateli programů plnoformátových, a rovněž tak mezi provozovateli regionálního vysílání a provozovateli programů celoplošných. Lze dovést, že k velkému podílu diváků patří i zvýšená odpovědnost vůči divákům obecně, neboť porušení zákona může mít dopad na jejich velké množství. **Dané kritérium tedy lze ve svém celku hodnotit pro obviněného provozovatele jako spíše přitěžující, neboť program Televize Barrandov sice nedosahuje vysokých hodnot sledovanosti, ale i tak je programem celoplošným a plnoformátovým, kdy navíc předmětný pořad byl odvysílán v čase od 19:25 hodin, tedy v době, kdy sledovanost televizního vysílání dosahuje nejvyšších hodnot.**

Postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy

Provozovatel je komerčním subjektem, jehož hospodářská činnost spočívá v provozování televizního vysílání. Principem komerčního televizního vysílání je snaha o maximální sledovanost. Hodnocení tohoto kritéria je nutno provést v kontextu s hodnocením kritéria posledně uvedeného, tj. v kontextu povahy vysílaného programu. Jelikož se totiž jedná o program vysílaný celoplošně prostřednictvím pozemních vysílačů v systému DVB-T, navíc o program plnoformátový (nikoli tedy o program o úzce zaměřený pouze na určitou skupinu diváků), lze dovést, že k velkému podílu diváků patří i zvýšená odpovědnost vůči divákům obecně, neboť porušení zákona může mít dopad na velké množství diváků. Na základě těchto skutečností lze dovést, že lze v případě daného provozovatele vysílání hovořit o zvýšené odpovědnosti vůči divácké obci, neboť si musí být vědom možnosti dopadu porušení povinností souvisejících s provozováním celoplošného, plnoformátového vysílání na větší množství diváků. **Toto kritérium Rada hodnotí jako mírně přitěžující.**

Pro úplnost Rada dodává, že v dané věci neobdržela žádné stanovisko samoregulačního orgánu.

Dle ustanovení § 37 zákona č. 250/2016 Sb., při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédnou zejména

- a) k povaze a závažnosti přestupku,*
- b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,*
- c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,*
- d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo,*
- e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku,*

- f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku,*
- g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti,*
- h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,*
- i) u pokračujícího, trvajících a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.*

Dle ustanovení § 38 zákona č. 250/2016 Sb., povaha a závažnost přestupku je dána zejména

- a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen,*
- b) významem a rozsahem následku přestupku,*
- c) způsobem spáchání přestupku,*
- d) okolnostmi spáchání přestupku,*
- e) u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato známkou skutkové podstaty přestupku,*
- f) délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele,*
- g) počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.*

S ohledem na charakter projednávaného přestupku přihledne Rada při určení druhu trestu a jeho výměry, k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k povaze činnosti právnické osoby, tj. provozovatele televizního vysílání, to znamená k ustanovení § 37 písm. a), c) a g).

Co se týče povahy činnosti právnické osoby, toto kritérium obsahově zčásti pokrývá hodnocení kritéria dle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., tj. postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Provozovatel je komerčním subjektem, jehož hospodářská činnost spočívá v provozování televizního vysílání. Principem komerčního televizního vysílání je snaha o maximální sledovanost a o generování zisku. Předmětná pasáž pořadu byla zařazena do televizního vysílání v rozporu s požadavky odborné péče, neboť obviněný je provozovatelem televizního vysílání na základě Radou udělené licence, je tedy profesionálem v oboru provozování televizního vysílání, a není

laikem, kterého by snad mohla neznalost příslušných právních předpisů do jisté míry omlouvat. Porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., se tedy obviněný dopustil přímo v oboru své vlastní podnikatelské činnosti. Mimo to, pořad Moje zprávy je pořadem vyrobeným samotným provozovatelem, tudíž soulad reportáže se zásadami objektivit a vyváženosti mohl provozovatel přímo ovlivnit, respektive zajistit. **Tyto okolnosti je tak třeba hodnotit jako přitěžující.**

Co se týče polehčujících a přitěžujících okolností tak, jak jsou demonstrativně jmenovány v ustanovení § 39 a § 40 zákona č. 231/2001 Sb., konstatuje Rada, že žádná z uvedených skutečností (ať už polehčujících či přitěžujících) v dané věci nenastala. Rada proto jako polehčující či přitěžující hodnotila okolnosti další (viz výše a níže).

Povaha a závažnost přestupku jsou v projednávané věci dány dle ustanovení § 38 zákona č. 250/2016 Sb., významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, způsobem spáchání přestupku, okolnostmi spáchání přestupku a konečně délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele.

Jako středně závažný lze hodnotit význam zákonem chráněného zájmu, který mohl být přestupkem ohrožen, respektive možný škodlivý následek přestupku. Ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., slouží k ochraně diváků a jejich práva na informace. Předmětnou povinností projevil zákonodárce své vědomí o tom, nakolik významným zdrojem informací elektronická média jsou, nakolik se podílejí na socializačních procesech ve společnosti a nakolik je lze rovněž zneužít k tomu, aby se veřejnosti (posluchačům či divákům) dostalo takových informací, které jsou v zájmu určitých osob či skupiny osob. Z tohoto důvodu předmětné ustanovení vyžaduje dodržování zásad objektivit a vyváženosti, aby byly veřejnosti a jejím členům zprostředkovány informace tak, aby bylo možné vždy si vyvodit vlastní a ničím neovlivněné závěry a názory. V tomto konkrétním případě došlo ze strany provozovatele k odvádění příspěvku, který přinesl divákům předem stanovený, subjektivní, předpojatý postoj moderátora, snažící se ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců. To lze považovat za výrazné porušení povinnosti informovat veřejnost v souladu se zásadou objektivit, neboť tím je veřejnost informována o zcela jiném obrazu společenského dění a médium tak zcela ignoruje svůj hlavní úkol (poskytovat veřejnosti skutečné a nezkrácené informace o veřejném dění), a to v důsledku počínání samotných tvůrců příspěvku, kteří neusilovali o poskytnutí informací objektivních a vyvážených, ale informací jednostranných, znemožňujících divákům utvořit si na věc svůj vlastní názor. Navíc se tak v projednávaném případě stalo v souvislosti s významným společensko-politickým tématem, jelikož příspěvek poukazuje na údajné nevhodné nakládání Národního divadla s finančními částkami z veřejných prostředků, či dokonce zneužití těchto prostředků. Jde tedy o natolik celospolečensky závažné téma, že nelze pominout právo diváka získat k němu úplné, nezkrácené, přesné a ověřené informace a rovněž v rámci vyváženosti pohled všech zainteresovaných a relevantních stran. **Středně závažný význam zákonem chráněného zájmu je tedy třeba hodnotit jako mírně přitěžující.**

Co se týče hodnocení významu a rozsahu následku přestupku, pak lze konstatovat, že následek není součástí skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. K naplnění skutkové podstaty postačí pouze jednání obviněného spočívající v poskytnutí neobjektivních, respektive nevyvážených informací. **Následek přestupku tedy není v dané věci hodnocen.**

Ohledně způsobu spáchání přestupku Rada uvádí, že byl spáchán formou minimálně nepřímého úmyslu obviněného. Obviněný věděl, že daným zpracováním příspěvku dojde k porušení zásad objektivit a vyváženosti (již jen proto, že do pořadu nezařadil vyjádření druhé strany), a pro případ, že k porušení zásad objektivního informování dojde, byl s tím srozuměn. **Zavinění provozovatele ve formě úmyslu, nikoli pouhé nedbalosti, Rada hodnotí jako přitěžující okolnost.**

Co se týče délky doby, po kterou protiprávní jednání trvalo, pak Rada konstatuje, že inkriminovaný příspěvek měl stopáž 6 minuty a 30 sekund, což je v porovnání s celkovým 24hodinovým vysílacím časem programu nepatrným úsekem. **Divák tak nebyl nepříznivým vlivům protiprávního jednání vystaven po značnou dobu a Rada tuto okolnost hodnotí jako polehčující.**

Shrnutí:

Při stanovení výše pokuty Rada shledala jako přitěžující okolnosti skutečnost, že přestupek obviněný spáchal přímo v oboru své podnikatelské činnosti, dále pak středně závažný význam zákonem chráněného zájmu a rovněž zavinění ve formě úmyslu.

Jako polehčující okolnost vzala Rada v potaz krátkou dobu, po kterou protiprávní jednání trvalo, a tato okolnost přispěla k uložení pokuty blíže k dolní hranici zákonné sazby.

Na základě shora uvedených argumentů Rada shledala jako přiměřené uložit provozovateli sankci ve výši 250 000 Kč.

Vzhledem k tomu, že řízení vyvolal účastník řízení porušením své právní povinnosti, uložila mu Rada v souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky, a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb. **povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč.**

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze v souladu s ustanovením § 66 zákona č. 231/2001 Sb. podat žalobu k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Podání žaloby má odkladný účinek.

Ivan Krejčí

předseda Rady
pro rozhlasové a televizní vysílání
elektronicky podepsáno